

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201055
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1018201055.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Valérie Žiliakovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. X. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX I., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 a Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 **z a m i e t a** .

II. Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013 **z a m i e t a** .

III. Krajský súd v Bratislave žalovanému **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Rozhodnutie správneho orgánu SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 (vec vedená pred správnym súdom pod sp.zn. 6S/117/2018).

1. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 729 zo dňa 28.11.2012 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „policajný zákon“) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v stálej službe, vo funkcii referent - Oddelenia cestného dozoru odboru výkonu služby Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia podľa § 194 ods. 3 policajného zákona.

Personálny rozkaz bol vydaný na základe skutočností, že žalobca dňa 02.09.2012 asi o 18:20 hod. počas výkonu štátnej služby na Dolnozemskej ulici v Bratislave udelil za spáchaný priestupok v cestnej premávke vodičovi motorového vozidla zn. BMW XXXX, evidenčné číslo: I. Mgr. A. X. z Bratislavy blokovú pokutu vo výške 60,-EUR, ktorú vodič na mieste zaplatil v hotovosti. Žalobca uloženie pokuty, ani samotný priestupok žiadnym spôsobom nezadokumentoval a vodičovi nevystavil blok na pokutu zaplatenú na mieste. Takto získanú finančnú hotovosť vo výške 60,-€ si žalobca neoprávnene ponechal pre vlastnú potrebu.

Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalobca rozklad o ktorom rozhodol podpredseda Vlády SR a minister vnútra SR rozhodnutím Č.p.:SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013 tak, že rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

2. Podanou žalobou sa domáhal žalobca zrušenia rozhodnutia ministra vnútra SR Č.p.:SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 5S/105/2013

zo dňa 03.09.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/56/2015 zo dňa 14.12.2016 tak, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia o.i. bolo i nedostatočne zistenie skutočného stavu veci.

3. Následne ministerka vnútra SR, po doplnení zistenia skutočného stavu veci v zmysle indícií súdnych rozhodnutí, svojím rozhodnutím SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 podaný rozklad zamietla a napadnuté rozhodnutie potvrdila. Rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu.

II. Rozhodnutie správneho orgánu Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013 (vec vedená pred správnym súdom pôvodne pod sp.zn. 6S/154/2020).

4. Riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „prvostupňový orgán“) vydal dňa 27.05.2013 rozhodnutie KRPZ-BA-KDI-419/2013 o úhrade nákladov spojených so zabezpečením získania kvalifikácie podľa § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „policajný zákon“), ktorým žalobcoví, ako bývalému príslušníkovi PZ naposledy v stálej štátnej službe vo funkcii referent oddelenia cestného dozoru odboru výkonu služby krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave služobného úradu Ministerstva vnútra SR, uložil povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov vynaložených na získanie vysokoškolského vzdelania 1. stupňa (bakalárskeho) a 2. stupňa (magisterského) na Akadémii Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „akadémia“) vo výške 2.986,22 Eur. V odôvodnení tohto rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že personálnym rozkazom generálneho riaditeľa sekcie riadenia ľudských zdrojov Ministerstva vnútra SR č. 255/2008 bol žalobca dňom 29.09.2008 povolaný na bakalárske štúdium na akadémii pri výkone štátnej služby (diaľkovou formou). Dňa 02.06.2011 žalobca bakalárske štúdium ukončil a získal vysokoškolské vzdelanie 1. stupňa. Personálnym rozkazom generálnej riaditeľky sekcie personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra SR č. 254/2011 bol žalobca dňom 10.10.2011 povolaný na magisterské štúdium na akadémii pri výkone štátnej služby (diaľkovou formou). Ďalej prvostupňový orgán v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca bol dňom 03.12.2012 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, a preto magisterské štúdium na akadémii neukončil. Rovnako prvostupňový orgán poukázal na § 142b ods. 4 policajného zákona a povinnosť žalobcu zotrvať v služobnom pomere dvojnásobok doby trvania štúdia, alebo uhradiť náklady vynaložené na získanie alebo na zvýšenie kvalifikácie, alebo ich pomernú časť.

5. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu o úhrade nákladov spojených so zabezpečením získania kvalifikácie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. V odôvodnení žalovaný poukázal na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, a to na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 729 zo dňa 28.11.2012, ktorý po potvrdení v odvolacom konaní rozhodnutím č. SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013 nadobudol právoplatnosť. Žalobca nesplnil povinnosť vymedzenú v § 142b ods. 3 a 4 policajného zákona a po skončení štúdia nezotrval v služobnom pomere po zákonom určený čas, preto mu vznikla povinnosť podľa § 143 ods. 1 policajného zákona na úhradu nákladov na vzdelanie alebo ich pomernú časť.

6. Predmetné rozhodnutie bolo napadnuté správnou žalobou, o ktorej rozhodol správny súd rozsudkom pod sp.zn. 6S/153/2018-75 zo dňa 23.01.2020 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013 ako aj rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. KRPZ-BA-KDI-419/2013 zo dňa 27.05.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že materiálnym základom pre vydanie rozhodnutí napadnutých žalobou v tomto konaní bolo prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ na základe rozhodnutí (Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 729 zo dňa 28.11.2012 v spojení s rozhodnutím Č.p.:SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013 špecifikovaných v odseku 1. tohto rozhodnutia), ktoré boli zrušené súdmi (špecifikované v odseku 2. a 3. tohto rozhodnutia), služobný pomer žalobcu ako príslušníka PZ nebol ukončený a naďalej trvá, preto neexistuje dôvod, prečo by mal uhradiť pomernú časť nákladov spojených so vzdelaním na akadémii pre nezotrvanie v služobnom pomere príslušníka PZ.

7. Proti predmetnému rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalovaný, o ktorej rozhodol Najvyšší súd SR pod sp.zn. 3Sžk/8/2020 zo dňa 18.06.2020 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn.

6S/153/2018-75 zo dňa 23.01.2020 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, keďže vec o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 6S/117/2018 skutkovo predchádza vec pod sp.zn. 6S/153/2018 o povinnosti uhradiť pomernú časť nákladov na získanie vysokoškolského vzdelania na akadémii vo výške 2.986,22 Eur, je daný dôvod na spojenie vecí podľa § 65 ods. 1 SSP. Po vrátení spisu na Krajský súd v Bratislave, v zmysle rozvrhu práce vec je vedená pod sp.zn. 6S/154/2020.

III. Spojenie vecí.

8. Na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžk/8/2020 zo dňa 18.06.2020, ktorým je viazaný súd nižšieho stupňa, súd uznesením pod sp.zn. 6S/117/2018-82 zo dňa 29.09.2020 spojil na spoločné konanie veci pod sp.zn. 6S/117/2018 a sp.zn. 6S/154/2020 s tým, že ďalej budú vedené pod sp.zn. 6S/117/2018.

IV. Žaloba vo veci rozhodnutia správneho orgánu SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 (prepustenie zo služobného pomeru).

9. Žalobou zo dňa 20.07.2018 doručenou súdu elektronicky dňa 22.07.2018 žalobca žiada, aby správny súd podľa § 191 ods. 1 a ods. 3 písm. a) zák.č.162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 ako aj Personálny rozkaz č. 729 zo dňa 28.11.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

10. V prvom rade žalobca poukázal na priebeh správneho konania a s ním súvisiaceho súdneho konania, keď žalovaný na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S/105/2013 zo dňa 03.09.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/56/2015 zo dňa 14.12.2016, doplnil spisový materiál o listiny:

- záver znaleckého posudku vypracovaného k posúdeniu fotografie,
- zápisnicu z výsluchu znalca k vypracovanému znaleckému posudku,
- uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1To/110/2015 zo dňa 21.10.2015,
- rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016, ktorým bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn.: 1Pv/551/2012.

11. Žalobca namieta, že posúdenie kľúčovej otázky, t.j. preukázania konania žalobcu, ktoré by bolo v rozpore so služobnou prisahou, resp. služobnou povinnosťou, zvlášť hrubým spôsobom, tak ako mu je kladená v napadnutom rozhodnutí za vinu, bola vo výlučnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, nakoľko skutkové tvrdenia uvedené v prvostupňovom aj v pôvodnom rozhodnutí sú totožné so skutkovými tvrdeniami uvedenými v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava V sp.zn. 1Pv/551/2012, pričom o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016. Preto v prípade opätovného rozhodnutia o prvostupňovom rozhodnutí, nie je vo svetle existujúcich rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave (5S/105/2013 a 4To/54/2016) a Najvyššieho súdu SR dané oprávnenie opakovane dokazovať a posudzovať skutočnosti, ktoré sú žalobcovi kladené za vinu v rámci prvostupňového rozhodnutia, nakoľko práve posúdenie okolností spáchania skutku, tak ako je uvedený v skutkovej vete prvostupňového rozhodnutia a rovnako otázky viny za tento skutok, sú hlavným a jediným predmetom odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia. Napriek týmto riadne preukázaným okolnostiam žalovaný dňa 22.05.2018 vydal opätovne rozhodnutie SPOU-PO-PK-6/2018, ktorým rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

12. Žalobca uviedol, že v služobnom pomere bol od 01.07.1999, pričom počas celého výkonu štátnej služby žalobca konal svedomito a výlučne v súlade so zloženou služobnou prisahou. Žalobca v rámci plnenia svojich úloh ako príslušník Policajného zboru dňa 02.09.2012 vykonával spolu s kolegom Mgr. Z. D. meranie rýchlosti na Dolnozemskej ul. v Bratislave v čase od cca 13:00 hod. do 17:00 hod.. Všetky riešené priestupky, ktorých sa kontrolovaní vodiči dopustili, boli riadne zaznamenané do hliadkovej knihy a všetky pomocné dôkazy zabezpečené prostredníctvom príslušného technického vybavenia boli neskôr riadne zabezpečené predpísaným spôsobom. Z hliadkovej knihy jednoznačne vyplýva, že žalobca vykonal v rámci uvedeného merania dve cestné kontroly. Medzi kontrolovanými vodičmi nie je uvedená osoba Mgr. A. X., ktorý ako oznamovateľ tvrdí, že mu bola údajne uložená bloková pokuta v sume 60,-EUR za prekročenie povoleného rýchlostného limitu žalobcom. Na základe oznámenia Mgr. A. X., ktoré bolo podnetom na vydanie prvostupňového rozhodnutia, bolo v predmetnej veci tiež začaté trestné

stíhanie, vedené vyšetrovateľom PZ z odboru inšpekčnej služby západ úradu inšpekčnej služby Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR pod sp.zn. SKIS-502/OISZ-V-2012 pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Na základe výsledku vyšetrovania bola Okresnou prokuratúrou Bratislava V dňa 15.07.2014 podaná obžaloba pod sp. zn. 1Pv/551/2012, o ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava V v konaní pod sp. zn. 7T/64/2014, v poradí prvým rozsudkom zo dňa 09.09.2015 tak, že žalobcu uznal vinným zo spáchania predmetného skutku. Tento rozsudok bol Krajským súdom v Bratislave uznesením sp.zn. 1To/110/2015 zo dňa 21.10.2015 zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Bratislava V na nové konanie. Následne bolo vo veci opätovne rozhodnuté o vine žalobcu v poradí druhým rozhodnutím zo dňa 08.03.2016. Na základe odvolania žalobcu, bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016 zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava V a žalobca bol v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný.

V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že popis skutku uvedený vo všetkých rozhodnutiach je jednoznačne totožný s popisom skutku, ktorý bol predmetom uvedeného trestného konania, na základe čoho je žalobca názoru, že žalovaný nie je oprávnený o tejto skutočnosti vykonávať vlastné dokazovanie, čomu svedčí čl. 50 ods. 1 Ústavy (len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy), nakoľko existencia takéhoto skutku by jednoznačne zakladala trestnoprávnu zodpovednosť žalobcu, ktorá bola jednoznačne vyvrátená príslušným súdom. Existencia právoplatného rozhodnutia v rámci trestného konania voči žalobcovi v danom prípade zakladá prekážku res iudicata, nakoľko účinky rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016 pôsobia erga omnes.

Žalobca sa z týchto dôvodov nestotožňuje s názorom žalovaného vyjadreného v poslednom odseku str. 16 opätovného rozhodnutia, nakoľko žalovaný nemôže posudzovať skutočnosti zakladajúce trestnosť skutku v rozpore so závermi príslušného súdu, ktorý po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že k spáchaniu popísaného skutku nedošlo. Procesný postup rozhodovania žalovaného je upravený výlučne v policajnom zákone, pričom použitie Správneho poriadku je okrem ustanovení o výkone rozhodnutí vylúčené. Pre zabezpečenie jednotného posudzovania konaní, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, bolo Ministrom vnútra SR vydané nariadenie č. 18/2008 zo dňa 12.03.2008. V zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, bol v danom prípade použitý čl. I ods. 1 písm. d) nariadenia, t.j. že žalobca údajne konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného. Zo znenia uvedeného ustanovenia nariadenia Ministra vnútra SR je zrejmé, že na jeho použitie je nutné vyriešenie dvoch základných otázok a to preukázanie, či došlo ku konaniu, ktoré je podkladom rozhodnutia žalovaného a preukázanie úmyslu takéhoto konania a jeho spojitost' so získaním neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo prospech iného. Podľa názoru žalobcu, žalovaný v danom prípade nepostupoval v súlade so zákonom a tiež s Ústavou SR, nakoľko svojím postupom opakovane prejudikoval rozhodnutie, ktoré prináleží výlučne súdu v rámci trestného konania (v prípade opätovného rozhodnutia, žalovaný dokonca rozhodol v rozpore s právoplatným rozhodnutím príslušného súdu, o ktorého existencii mal v čase vydania jednoznačne vedomosť).

13. Žalobca je názoru, že žalovaný postupoval inkvizíčne, nakoľko pre svoje rozhodovanie bral do úvahy iba dôkazy a tvrdenia v neprospech žalobcu, pričom sa nezaoberal tvrdeniami žalobcu a navrhnutými dôkazmi, čím svojím postupom závažne porušil prezumpciu neviny. Pri vydaní opätovného rozhodnutia žalovaný nerešpektoval závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania v rámci trestného konania svedčiace v prospech žalobcu.

14. Žalobca namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia i v tom, keď žalovaný v rozhodnutí poukazuje na údajné nezákonné konanie žalobcu z dôvodu hrubého porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti, nakoľko si mal údajne ponechať pre vlastnú potrebu finančnú hotovosť v sume 60,-EUR. K tomuto záveru žalovaný dospel na základe výpovedí Mgr. X. a jeho spolujazdkyne a zároveň priateľky Mgr. D., pričom výpovede týchto osôb nemožno podľa názoru žalobcu považovať za hodnoverné a riadne verifikované, nakoľko je dôvodná pochybnosť o zaujatosti Mgr. D. ako priateľky Mgr. X. (vzhľadom na jej citovú väzbu k Mgr. X. absentuje hodnovernosť jej výpovede). Žalovaný jednoznačne opomenul pri posudzovaní svedeckej výpovede Mgr. D. jej zaujatosť.

Žalovaný sa dôsledne nezaoberal výpoveďou Mgr. X., ktorá má logické chyby. Je nehodnoverné už samotné oznámenie Mgr. X., ktorý kontaktoval príslušné operačné stredisko PZ až dve hodiny po vykonaní údajnej cestnej kontroly, pri ktorom, podľa nahrávok z rozhovoru, mal veľké problémy vôbec označiť aspoň približný časový údaj, kedy sa mala údajná cestná kontrola uskutočniť s odôvodnením, že nemal čas sa tým skôr zaoberať. Zo spôsobu podania, ako aj z ďalšieho priebehu konania je možné

vyvodíť, že vyjadrenia Mgr. X. sú tendenčné, zavádzajúce a konané s úmyslom poškodiť žalobcoví. Vychádzajúc z bežnej praxe a všeobecných vedomostí priemerného vodiča, v prípade akéhokoľvek podozrenia na postup konajúceho policajta si Mgr. X. mohol opísať číslo odznaku príslušníka PZ a bezodkladne, prípadne priamo z miesta zásahu svoje podozrenie oznámiť príslušnému orgánu - odbor inšpekčnej služby. Namiesto operatívneho riešenia údajného udelenia blokovkej pokuty bez vydania potvrdenia žalobcom, Mgr. X., ako tvrdí v svojej výpovedi, až dodatočne si uvedomil, že nemá potvrdenie o úhrade blokovkej pokuty v sume 60,-EUR. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejme, že práve výpoveď Mgr. X. považuje žalovaný za dostatočné objasnenie veci, a to napriek skutočnosti, že táto spolu s ostatnými dôkazmi neobsahuje takmer nič, z čoho by bolo možné vyvodíť akýkoľvek záver v neprospech žalobcu. Žalovaný sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým orgánom, takto zistený skutkový stav považuje za presný a s údajným doplnením dokazovania aj úplný. Svojím rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nerešpektujúc závery uvedené v rozsudkoch Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S/105/2013-131 zo dňa 03.09.2013 a Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/56/2015 zo dňa 14.12.2016, ktorými má byť v rámci svojej rozhodovacej činnosti viazaný, pričom v rámci odôvodnenia sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s vytknutými nedostatkami pôvodného rozhodnutia. Žalovaný svoje rozhodnutie opätovne postavil iba na výpovedi Mgr. X., nakoľko na údajný detailný popis Mgr. D. nemožno prihliadať, keďže je blízkou osobou Mgr. X.. Podľa názoru žalobcu zo spisového materiálu jednoznačne nevyplýva, že by žalobca vykonal cestnú kontrolu Mgr. X., čo potvrdil aj kolega žalobcu Mgr. D.. Táto skutočnosť taktiež vyplýva z knihy hliadok, pričom túto skutočnosť bolo možné preveriť i zo záznamu z meracieho prístroja, avšak ako vyplýva zo spisového materiálu, tieto fotografie sa z technických príčin nepodarilo stiahnuť do počítača. O tejto skutočnosti žalobca vyhotovil záznam, jeho úmyslom nebolo túto skutočnosť zatajiť alebo akokoľvek ovplyvniť. Z predmetnej fotografie ani po jej doplnení zabezpečenom pravdepodobne z trestného spisu nie je zrejme, kedy a kým bola vyhotovená, na fotografii je síce uvedený dátum a čas jej vyhotovenia, no tieto údaje sú podľa tvrdenia znalca Ing. Huberta Trvalca, PhD. závislé na nastavení systémového času a dátumu, čiže ovplyvniteľné. Svetelné podmienky zachytené na fotografii zároveň nepostačovali na jednoznačný záver o približnom čase vyhotovenia fotografie. Každopádne, Krajský súd v Bratislave v rámci svojich rozhodnutí sp.zn. 1To/110/2015 zo dňa 21.10.2015 a sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016 vyhodnotil predmetnú fotografiu za nedostatočný dôkaz viny žalobcu. Podľa § 238 ods. 2 policajného zákona, dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

15. V závere žalobca uviedol, že žalovaný bol povinný zistiť pravdu o prejednávanej veci a hoci mal vedomosť o oslobodzujúcom rozsudku žalobcu v trestnom konaní pred Okresným súdom Bratislava V sp. zn. 7T/64/2014 týkajúci sa veci, túto skutočnosť v svojom rozhodnutí vôbec nezohľadnil. Žalobca je názoru, že žalovaný opätovne nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, rozhodnutie je v rozpore s § 191 ods. 6 SSP a opätovné rozhodnutie nerešpektuje právny názor Krajského súdu v Bratislave vyjadrený v rozsudku sp.zn. 5S/105/2013 zo dňa 03.09.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/56/2015 zo dňa 14.12.2016.

V. Vyjadrenie žalovaného.

16. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 24.04.2019, doručeným súdu dňa 29.04.2019 s tým, že všetky uvedené skutočnosti prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ považuje žalovaný za dôvodné, v intenciách platnej právnej úpravy a navrhuje žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

17. Žalovaný uviedol, že žalobcove konanie uvedené v odôvodnení personálneho rozkazu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru zakladalo dôvod prepustenia - a to zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a bolo preukázané na základe priloženého spisového materiálu. Zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c) policajného zákona bola dodržaná tým, že návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ príslušný nadriadený pred vydaním personálneho rozkazu vopred prerokoval s príslušným odborovým orgánom, ktorý k nemu nezaujal stanovisko s tým, že je podľa jeho názoru dôležité získať fotografiu v elektronickej podobe spolu s časom a dátumom vyhotovenia.

Skutkový stav veci žalovaný zistil šetrením nadriadeného žalobcu (vedúci OCD OVS KDI KR PZ v Bratislave), ktorý ako dôkazy v zmysle § 238 policajného zákona, využil materiály a dôkazy obsiahnuté v

spise vedenom v predmetnej veci na odbore inšpekčnej služby - západ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR pod č. p.: ČVS:SKIS-502/OISZ-V-2012, z ktorého spracoval záznam o nahliadnutí pod č. p.: KRPZ-BA-KDI6-577-015/2012 zo dňa 30.10.2012 (najmä zápisnicu o výsluchu žalobcu v procesnom postavení obvineného, v ktorej poprel spáchanie protiprávneho konania; výpoveď Mgr. A. X. ktorý detailne popísal protiprávne konanie žalobcu v rámci riešenia dopravného priestupku kde uviedol, že po tom ako zaplatil za prekročenie rýchlosti blokovú pokutu vo výške 60,-EUR, nedostal o zaplatení žiadne potvrdenie. Neskôr večer zavolať na linku 158, kde sa informoval, či bol postup policajta správny. Spolujazdkyňa Mgr. A. D., ktorá sa počas kontroly nachádzala vo vozidle Mgr. X., v zápisnici o výsluchu svedka uviedla popis policajta, ktorý riešil priestupok a popísala priebeh kontroly. Tiež uviedla, že sa na udelenú pokutu spoločne s priateľom zložili a že po ukončení riešenia priestupku priateľ nedostal žiadny doklad a podal oznámenie. Uviedla, že počas čakania na priateľa Mgr. A. X. urobila fotografiu - policajta vykonávajúceho kontrolu, ktorú potom pre účely objasnenia veci poskytol Mgr. A. X..).

Nadriadený ďalej zabezpečil plán služieb Oddelenia cestného dozoru Odboru výkonu služby Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave na deň 02.09.2012 s inštruktážou, fotokópiu hliadkovej knihy žalobcu s výsledkami činnosti zo dňa 02.09.2012, úradný záznam žalobcu zo dňa 03.09.2012 v ktorom uviedol, že dňa 02.09.2012 v čase od 13:30 hod. do 16:30 hod. vykonávali meranie rýchlosti na Dolnozemskej ul. v Bratislave, kde počas merania prekročilo stanovenú rýchlosť päť vozidiel, ktorým bola uložená bloková pokuta. Po príchode na oddelenie sa pokúšali stiahnuť foto do príslušného počítača, avšak toto sa ani po opakovaných pokusoch z neznámych príčin nepodarilo. Staršieho referenta pre riadenie referentov neinformovali z dôvodu zaneprázdnenosti. Túto okolnosť však bližšie neobjasnil.

Nadriadený tiež zabezpečil záznamy o oboznámení žalobcu s príslušnými internými predpismi, zhodnotenie služobnej činnosti žalobcu, prehľad o jeho odmenách a trestoch, ako aj ďalší s vecou súvisiaci dôkazný materiál, ktorý je súčasťou spisu.

18. Konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo realizované v intenciách platnej právnej úpravy, pričom bolo potrebné konštatovať naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona. V priebehu konania neboli do úvahy brané údaje z pohľadu trestného práva, ale v rámci predmetného konania o prepustení boli zabezpečené dôkazy, ktoré v konkrétnej dobe preukázali to, že žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť za splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. K námietke uplatnenia prezumpcie neviny žalovaný uviedol, že v personálnom konaní nebola skúmaná zodpovednosť trestno-právna a teda ani otázka viny, či neviny, ale bolo skúmané naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona. Šetrenie a vykonané dôkazy boli hodnotené podľa § 238 policajného zákona a nie podľa Trestného poriadku, či Trestného zákona. Z uvedeného vyplýva, že porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nie je možné stotožňovať s trestno-právnu zodpovednosťou žalobcu a nie je ani možné prihliadať na neskoršie rozhodnutie, ktoré bolo vydané v rámci trestného konania. V konaní o prepustení príslušníka PZ pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré policajný zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje, čo akceptuje aj ustálená súdna prax.

19. K námietkam žalobcu, a to vzťahu medzi Mgr. X. a Mgr. D., žalovaný uviedol, že tento vzťah nemá vplyv na hodnovernosť ich výpovedí. V rámci zisťovania skutočného stavu veci sa nevychádzalo iba z ich výpovedí, ale z celého na vec sa vzťahujúceho materiálu.

20. K námietke žalobcu, že Mgr. X. oznámil svoje zistenie na príslušné operačné stredisko s časovým odstupom dvoch hodín od vykonania jeho kontroly žalobcom, žalovaný uviedol, že predmetná námietka pre konanie o prepustení žalobcu je irelevantná.

21. Všeobecne k podaným námietkam žalovaný opakovane uviedol, že v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, nadriadený všetky dôkazy hodnotil podľa vlastnej úvahy v zmysle § 238 ods. 4 policajného zákona, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (za súčasného zohľadnenia okolností podľa § 233 ods. 2 policajného zákona) a v dôsledku týchto dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním uvedeným v dôvodoch personálneho rozkazu porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa § 238 ods. 2 policajného zákona, dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké

posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Jednoznačným objektívnym dôkazom toho, že žalobca sa protiprávneho konania dopustil, je výpoveď Mgr. A. X., v ktorej detailne popísal protiprávne konanie žalobcu v rámci riešenia dopravného priestupku a uviedol, že po tom ako zaplatil za prekročenie rýchlosti blokovú pokutu vo výške 60,-EUR, nedostal o zaplatení žiadne potvrdenie. Neskôr večer zavolať na linku 158, kde sa informoval, či bol postup policajta správny. Ďalším nespochybniteľným dôkazom, napriek námietkam žalobcu, je výpoveď Mgr. A. D., v ktorej uviedla popis policajta, ktorý riešil priestupok a popísala priebeh kontroly. Tiež uviedla, že sa na udelenú pokutu spoločne s priateľom zložili a že po ukončení riešenia priestupku priateľ nedostal žiadny doklad a podal oznámenie, ako aj to, že počas čakania na Mgr. A. X. urobila fotografiu (policajta vykonávajúceho kontrolu). Fotografiu pre účely objasnenia veci poskytol nadriadenému Mgr. A. X., takže nadriadený nezískal fotografiu žiadnym protiprávnym spôsobom a tento dôkaz nie je možné obísť, nakoľko podľa § 238 ods. 1 policajného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Minister vnútra SR po podaní rozkladu posúdil opätovne všetky zabezpečené dôkazy, ako aj intenzitu porušenia služobnej prísahy žalobcom. Zo spisového materiálu je dostatočne zistené, že žalobca sa protiprávneho konania zakladajúceho dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti dopustil, čo bolo preukázané dôkazmi, obstaranými predpísaným zákonným spôsobom. Je to práve žalobca, ktorý podľa § 238 ods. 3 policajného zákona v konaní o jeho prepustení, ani v podanom rozklade, a ani v podanej žalobe nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutkový stav veci a vyvrátil by dôvody jeho prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona.

Žalovaný poukázal na zodpovednosť príslušníkov PZ ktorá je širšieho rozsahu a posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá aj ich spoločenskému postaveniu. Je na zhodnotení a následnom rozhodnutí ministra vnútra, ktorý je oprávnený prijať personálne opatrenie v súlade s § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona o tom, či protiprávne konanie, ktorého sa policajt dopustí, napĺňa všetky znaky zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti s tým, že jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

22. V závere žalovaný uviedol, že napadnuté rozhodnutie, ako aj personálny rozkaz spĺňajú všetky formálne náležitosti rozhodnutia, ktoré vyžaduje zákon, pričom nevykazujú žiadne vady, ktoré by zakladali ich neplatnosť. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, sa policajt prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z obsahu služobnej prísahy (§ 17 ods. 1 policajného zákona) vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, a že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. K základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 policajného zákona patrí aj povinnosť svedomito si plniť úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu práv a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v PZ. Každý príslušník PZ, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť PZ. Konanie, ktorého sa dopustil žalobca, je v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a nezodpovedá ani vyššie uvedeným služobným povinnostiam policajta.

Námietky žalobcu žiadnym spôsobom nemenia nič na tej skutočnosti, že (tak, ako to bolo uvedené v personálnom rozkaze) žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy žalobcom spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ a neriadil sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených a svoje sily nevynaložil na ochranu základných práv a slobôd, keď v rozpore so zákonom zneužíjúc svoje služobné postavenie po tom, ako vodičovi za spáchaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky uložil na

mieste blokovú pokutu, priestupcovi nevydal potvrdenie o zaplatení uloženej blokovej pokuty, priestupok žiadnym spôsobom nezadokumentoval v administratívnych pomôckach a získané peniaze si ponechal pre vlastnú potrebu, čím získal neoprávnený finančný prospech.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti žalobcom spočívalo v tom, že nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej si svedomito neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu - zákonom (§ 2 ods. 1 písm. a) zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov),

- rozkazom (časť I. písm. a) bod 1, 7 rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ),

- nariadením (čl. 1 a čl. 5 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ v znení neskorších predpisov; čl. 8 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní priestupkov a prejednávaní priestupkov v Policajnom zbore v znení neskorších predpisov; čl. 17 ods. 11 písm. e) nariadenia Prezidenta PZ č. 14/2011 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravno-inžinierskej činnosti),

- pokynom (čl. 4 ods. 1 rozkazu riaditeľa odboru dopravnej polície PPZ č. 5/2009 o postupe útvarov PZ pri používaní cestných rýchlomerov),

- rozkazom (bod I ods. 2 písm. a), d), e), f), g) h) rozkazu riaditeľa KR PZ v Bratislave, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g), h) policajného zákona.

Súčasne bola splnená aj podmienka, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobných povinností všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, disciplinovanosti, na upevňovaní dôvery občanov v PZ a na ochrane ich majetku. Je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý po uložení blokovej pokuty osobe porušujúcej právny poriadok Slovenskej republiky a obdržaní finančnej hotovosti za uloženie pokuty nevystavil tejto osobe potvrdenie o zaplatení uloženej blokovej pokuty, čím si zadovážil neoprávnený finančný prospech. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri výkone svojho povolania a profesie má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom.

Žalobca sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že podľa čl. 1 ods. 1 písm. d) nariadenia ministra vnútra SR č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru, bol oboznámený dňa 09.08.2012 s tým, že policajt poruší služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keď o. i., koná úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného.

VI. Replika žalobcu.

23. Žalobca sa vyjadril v replike zo dňa 06.05.2019 k vyjadreniu žalovaného s tým, že žalovaný poukazuje na skutočnosti, ktoré boli opakovane prezentované, pričom neuvádza žiadne nové skutočnosti, tvrdenia ani právnu kvalifikáciu, než ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný sa pridrižiava pôvodnej skutkovej vety, ktorú má podľa vlastného tvrdenia za preukázanú, pričom táto je totožná so skutkovou vetou, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní, a to rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný. Z uvedeného dôvodu, je podľa názoru žalobcu vylúčené, aby žalovaný mohol na základe vlastného dokazovania dospieť k inému záveru ohľadne konania, ktoré je žalobcovi kladené za vinu, než k nemu dospel Krajský súd v Bratislave v trestnom konaní. K uvedenej problematike sú v žalobe uvedené všetky argumenty, pričom žalovaný sa týmito tvrdeniami nijakým spôsobom nevysporiadal a ani ich nevyvrátil.

VII. Administratívne konanie.

24. Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že žalobca bol naposledy zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii referent Oddelenia cestného dozoru Odboru výkonu služby Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru PZ v Bratislave. O začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru bol žalobca upovedomený dňa 18.10.2012. K začatiu konania sa žalobca vyjadril písomne dňa 22.10.2012 doručením KR PZ KDI v Bratislave dňa 23.10.2012. Následne správny orgán vykonal vlastné

šetrenie a to zabezpečením dokumentačného spisového materiálu k skutku, ktorý je kladený žalobcovi za vinu.

25. Súčasťou administratívneho spisu o.i. je úradný záznam práp. W. Š. pod KRPZ-BA-OPO-464-009/2012 zo dňa 02.09.2012, ktorý ako operátor pultu „B“ dňa 02.09.2012 v čase o 19:57 hod. prijal hovor od p. X., ktorým oznámil, že v čase cca o 18:20 hod. bol zastavený na Dolnozemskej ul. v Bratislave policajnou hliadkou na motocykloch EČV: I. a I. za prekročenie rýchlosti. Za dopravný priestupok mu bola uložená sankcia vo výške 60,-EUR ktorú zaplatil v hotovosti, avšak s odstupom času si uvedomil, že mu nebolo vydané žiadne potvrdenie o zaplatení.

Operátor práp. W. Š. poučil volajúceho o možnosti podania oznámenia na ktoromkoľvek útvere PZ za účelom prešetrenia danej skutočnosti. Volajúci p. X. uviedol, že dnes už nepôjde nahlásiť uvedenú skutočnosť a pravdepodobne pôjde zajtra, t.j. 03.09.2012.

26. V zázname o nahliadnutí do spisu KDI Odbor výkonu služby Bratislava KRPZ-BA-KDI6-577-015/2012 zo dňa 30.10.2012 sú zabezpečené dôkazy o uznesení o začatí trestného stíhania žalobcu, uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu, zápisnica o výsluchu žalobcu ako obvineného, zápisnica o výsluchu svedka Mgr. A. X., zápisnica o výsluchu svedka práp. Z. D.Č., zápisnica o výsluchu svedka Mgr. A. D.. Zároveň súčasťou spisu sú zápisnice o výsluchu zabezpečené žalovaným a to výsluch Mgr. A. X.Č. pod KRPZ-BA-KDI6-577-011/2012 zo dňa 29.10.2012, výsluch žalobcu pod KRPZ-BA-KDI6-577-013/2012 zo dňa 29.10.2012, výsluch práp. Mgr. Z. D. pod KRPZ-BA-KDI6-577-012/2012 zo dňa 29.10.2012, výsluch Mgr. A. D. pod KRPZ-BA-KDI6-577-018/2012 zo dňa 02.11.2012.

27. Súčasťou administratívneho spisu je hliadková kniha Mgr. Z. D. v ktorej sú zaznamenané tri vykonané opatrenia dňa 02.09.2012 a hliadková kniha žalobcu v ktorej sú zaznamenané dve vykonané opatrenia dňa 02.09.2012. Úradný záznam žalobcu pod KRPZ-BA-KDI6-8-456/2012 zo dňa 03.09.2012 obsahom ktorého je skutočnosť, že dňa 02.09.2012 v čase od 08:00 hod. do 20:00 hod. bol velený do výkonu služby spolu s práp. Mgr. D.. V čase od 13:30 hod. do 16:30 hod. vykonávali meranie rýchlosti laserovým meračom rýchlosti Lidar č. 3 na Dolnozemskej ul. v Bratislave. Počas merania prekročilo stanovenú rýchlosť v úseku päť vozidiel, ktorým bola uložená bloková pokuta, viď. hliadkové knihy. Po príchode na oddelenie sa pokúšali stiahnuť foto do počítača, avšak toto sa ani po opakovaných pokusoch z neznámych príčin nepodarilo. O tejto skutočnosti neinformovali staršieho referenta pre riadenie referentov z dôvodu zaneprázdnenosti.

V zmysle úradného záznamu KRPZ-BA-KDI6-577-016/2012 zo dňa 30.10.2012, Mgr. A. X. počas výsluchu predložil fotografiu, na ktorej je ho vidieť s príslušníkom PZ sediaceho na služobnom motocykli. Dátum ani čas vyhotovenia fotografie nie je zrejмый, avšak p. X. uviedol, že ide o situáciu pri riešení priestupku zo dňa 02.09.2012 v čase cca o 18:20 hod..

28. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 729 zo dňa 28.11.2012 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v stálej službe, vo funkcii referent - Oddelenia cestného dozoru odboru výkonu služby Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia podľa § 194 ods. 3 policajného zákona.

29. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad zo dňa 10.12.2012, doručený žalovanému dňa 11.12.2012 o ktorom rozhodol minister vnútra rozhodnutím Č.p.: SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013 tak, že podaný rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

30. Predmetné rozhodnutie napadol žalobca správnu žalobou na Krajskom súde v Bratislave, ktorý svojím rozhodnutím sp.zn. 5S/105/2013 zo dňa 03.09.2013, napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z administratívneho spisu nie je zrejмый, ktoré dôkazy si nadriadený žalobcu zabezpečil vo veci vykonal vlastné šetrenie, v spise sa nenachádza fotografia ktorá bola daná správne mu orgánu na preukázanie skutočnosti, že žalobca dňa 02.09.2012 cca o 18:20 hod. sa mal správať tak, ako v personálnom rozkaze je uvedené a žalovaný sa nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade a s tvrdeniami druhého príslušníka Mgr. Z. D.Q. uvedenými v jeho výpovedi zo dňa 29.10.2012. Vo veci kasačnej sťažnosti rozhodol Najvyšší súd SR sp.zn. 2Sžo/56/2015 zo dňa 14.12.2016 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S/105/2013 zo dňa 03.09.2013 potvrdil.

31. Následne po doplnení dôkazov a ich vyhodnotení, žalovaný opäť rozhodol pod SPOU-PO-PK-6/2018 zo dňa 22.05.2018 tak, že podaný rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

VII. Právne posúdenie žaloby.

32. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 13 ods.1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo (§27 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

33. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 6 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

36. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto zistenie súdu musí smerovať k tomu, či objasnenie skutkového stavu správnym orgánom je úplné a jeho postup zákonný.

37. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, v znení účinnom v čase vydania personálneho rozkazu (ďalej len „policajný zákon“), tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

38. Podľa § 2 ods. 1 policajného zákona, policajtom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade.

39. Podľa § 3 policajného zákona, v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len "nadriadený"), ak tento zákon neustanovuje inak.

40. Podľa § 17 ods. 1 policajného zákona, občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!"

41. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) policajného zákona, policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi,

ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

42. Podľa § 189 písm. c) policajného zákona, služobný pomer sa končí prepustením.

43. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

44. Podľa § 192 ods. 5 policajného zákona, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

45. Podľa § 193 ods. 1 policajného zákona, návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

46. Podľa § 193 ods. 2 policajného zákona, policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

47. Podľa § 194 ods. 1 po bodkočiarku policajného zákona, rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné;

48. Podľa § 233 ods. 1 policajného zákona, oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

49. Podľa § 233 ods. 2 policajného zákona, oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

50. Podľa § 235 ods. 1 policajného zákona, konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo služobného úradu.

51. Podľa § 235 ods. 3 policajného zákona, ak sa konanie začína z podnetu ministra alebo nadriadeného, konanie je začaté dňom, keď urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

52. Podľa § 237 ods. 1 policajného zákona, účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania.

53. Podľa § 237 ods. 2 policajného zákona, účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

54. Podľa § 238 ods. 1 policajného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

55. Podľa § 238 ods. 2 policajného zákona, dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

56. Podľa § 238 ods. 3 policajného zákona, účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

57. Podľa § 238 ods. 4 policajného zákona, oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

58. Podľa § 241 ods. 1 policajného zákona, rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

59. Podľa § 241 ods. 3 policajného zákona, v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

60. Podľa § 247a policajného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

VIII. Závery správneho súdu.

61. Úlohou súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu v rozsahu dôvodov žalobných námietok. Správny súd je povinný posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či náležite zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi ako aj dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Každé rozhodnutie správneho orgánu musí spĺňať všetky zákonom naň kladené formálne náležitosti, t.j. musí byť vydané v písomnej forme, vecne príslušným správnym orgánom, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať všetky zákonom požadované náležitosti (v danom prípade zákon č. 73/1998 Z.z.). Odôvodnenie rozhodnutia musí opisovať a hodnotiť všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, primerane sa vysporiadať s návrhmi, námietkami a vyjadreniami účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Zároveň musí byť presvedčivé. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti, znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva, majúci za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

62. V danej veci je správny súd názoru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe svojej zákonom povolenej voľnej úvahy, boli v rozhodnutí dostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, aké skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, ako žalovaný vyhodnotil vykonané dôkazy, aké použil právne predpisy a k akým došiel záverom. Pre správny súd je rozhodujúce posúdiť, či vydané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Po zohľadnení vyššie uvedeného, súd musí konštatovať, že nezistil vadu žalobcom namietané vyhodnotenie dôkazov žalovaným, že zistenie skutkového stavu bolo nedostatočné a že zistený skutkový stav je v rozpore s administratívnym spisom. So všetkými relevantnými námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní sa žalovaný náležite zaoberal a v svojom rozhodnutí sa aj patrične vysporiadal. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, na základe akých skutočností dospel k svojmu právnemu záveru. Vzhľadom na uvedené súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za súladné s § 241 policajného zákona, keďže žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými právne významnými dôvodmi odvolania žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, správne orgány v dostatočnom rozsahu zistili skutkový stav, ktorý im umožnil vec náležite posúdiť a taktiež súd nezistil ani rozpor zisteného skutkového stavu vo veci s administratívnym spisom.

63. Námičku žalobcu uvedenú v odseku 11. tohto rozhodnutia, že posúdenie otázky preukázania konania žalobcu, ktoré by bolo v rozpore so služobnou prísahou, resp. služobnou povinnosťou, zvlášť hrubým spôsobom, bola vo výlučnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní a nie v kompetencii správnych orgánov, pričom o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 4To/54/2016 zo dňa 23.06.2016, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Správny súd sa pri tejto námietke odvoláva na rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ktorý v svojich rozhodnutiach napr. sp. zn. 2Sžo/189/2010 zo dňa 18.05.2011, sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16.04.2014 vyslovil právny názor, „ ... že porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnou, resp. s priestupkovou zodpovednosťou policajta, a že zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o ňom, pričom nie sú závislé od výsledku prípadného trestného alebo priestupkového konania. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci sťažovateľa v správnom súdnom konaní skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. ...“

Správny súd dodáva, že skutočný stav veci v prípade porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nevyžaduje totožný predmet a rozsah dokazovania ako skutková podstata disciplinárneho previnenia alebo trestného činu. S poukazom na judikatúru najvyššieho súdu, ktorý v svojich rozhodnutiach, v obdobných veciach, vyslovil právny názor, že v trestnom konaní je záver o vine prijatý na základe celkom odlišných zásad zisťovania skutkového stavu a potrebnej miery pravdepodobnosti, ktoré je potrebné striktné odlišiť od miery pravdepodobnosti potrebnej pre rozhodovanie v prieskumnom správnom konaní.

Výsledkom personálneho konania vedeného proti žalobcovi je právoplatné rozhodnutie (personálny rozkaz) o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, z ktorého vyplýva, že konaním, ktoré sa mu kládlo za vinu, žalobca porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

64. Námičku žalobcu, že orgán verejnej správy pri posudzovaní dôvodov jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ nevzal do úvahy, že trestné konanie nebolo právoplatne skončené, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Súd dal za pravdu žalovanému, ktorý v svojom rozhodnutí náležite odôvodnil situáciu, že konanie o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona nemožno spájať s trestným konaním. V samotnom trestnom konaní sa zisťuje, či sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu v zmysle trestného zákona, pričom o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru rozhoduje príslušný nadriadený, ktorý vyhodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, urobí si vlastný úsudok v samostatnom personálnom konaní a to nezávisle na výsledku samostatného trestného konania, na čo ho oprávňuje aj ust. § 238 ods. 4 policajného zákona. Nadriadený má kompetenciu konať v personálnych veciach samostatne, bez povinnosti vyčkat' na závery trestného konania. Nadriadený je viazaný len rozhodnutím o tom, či bol spáchaný trestný čin. V prípade, že bol vydaný oslobodzujúci rozsudok (aj keby išlo o totožný skutok, ako je to v prípade žalobcu), táto skutočnosť ešte neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej povinnosti resp. prísahy.

V prípade žalobcu, v personálnom konaní nebolo posudzované konanie žalobcu ako trestný čin, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou, čo v konaní bolo dostatočne preukázané. Otázka viny z trestného činu, nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, a preto súčasne vedené trestné konanie nemá vplyv na priebeh samostatného personálneho konania. Žalovaný tak nemal povinnosť

prerušiť personálne konanie a čakať na rozhodnutie v trestnom konaní. Inak povedané, v konaní o prepustení zo služobného pomeru sa zisťujú a posudzujú iné skutočnosti než v trestnom konaní. Preto oslobodzujúci rozsudok nemôže mať automaticky za následok konštatovanie, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom (napr. NS SR sp.zn. 1Sžo/152/2005), resp. oslobodzujúci rozsudok sám o sebe nie je dôkazom, že policajt sa nedopustil protiprávneho konania v zmysle policajného zákona.

65. Správny súd na tomto mieste konštatuje, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy u žalobcu spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď zneužil služobné postavenie i vzniknutú situáciu, keď po prevzatí 60,-EUR titulom pokuty za priestupok v cestnej premávke, nevydal potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty, pričom uloženie a uhradenie predmetnej pokuty nevykázal v žiadnych administratívnych pomôckach, obdržanú hotovosť neodviedol do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú spotrebu. Za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti možno považovať, že žalobca v čase služby vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu s cieľom zabezpečiť pre seba neoprávnený prospech. Pri vykonávaní služobnej činnosti žalobca nedbal na vlastnú česť, vážnosť a dôstojnosť a nedodržiaval nariadenie ministra o etickom kódexe policajta.

Podľa názoru súdu, žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nevybočil z medzí zákona, keď v konaní žalobcu videl tak závažné a hrubé porušenie služobnej prísahy aj povinnosti, ktoré odôvodňuje prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona. Je predsa nevyhnutné, aby príslušníci PZ, ktorí sú akousi „predĺženou rukou štátu“ a ich úlohou je dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov, ako aj postihovať ich porušenie, dôsledne sami dodržiavali tieto právne predpisy. I verejnosť oprávnene očakáva, že príslušníci silových zložiek štátu budú sami rešpektovať zákony, ktorých dodržiavanie kontrolujú, a preto možno konanie žalobcu kvalifikovať ako spôsobilé narušiť vážnosť policajného zboru a dôveru v neho. Konanie žalobcu, keď zneužil svoje služobné postavenie a po prevzatí finančnej hotovosti túto neodovzdal do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú potrebu, možno oprávnene hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy i služobnej povinnosti a táto skutočnosť je spôsobilá spôsobiť ujmu policajnému zboru, a preto ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo aj podľa názoru správneho súdu na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

66. Námietky žalobcu uvedené v odsekoch 13. a 14. tohto rozhodnutia, že žalovaný pre svoje rozhodovanie bral do úvahy iba dôkazy a tvrdenia v neprospech žalobcu, nerešpektoval závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania v rámci trestného konania svedčiace v prospech žalobcu, že výpovede Mgr. X. a jeho spolujazdkyne priateľky Mgr. D. nemožno považovať za hodnoverné (je dôvodná pochybnosť o zaujatosti Mgr. D. ako priateľky Mgr. X. vzhľadom na jej citovú väzbu k Mgr. X.), súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Správny súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa žalovaný podrobne a dôsledne vysporiadal s podstatnými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré riadne v logických súvislostiach odôvodnil. Dôsledne sa zaoberal a aj vyhodnotil výpoveď žalobcu, výpovede Mgr. X.Ž., Mgr. D., Mgr. Z. D., riadne vyhodnotil listinné dôkazy ako aj úradný záznam práp. W. Š. pod KRPZ-BA-OPO-464-009/2012 zo dňa 02.09.2012, ktorý ako operátor pultu „B“ dňa 02.09.2012 prijal hovor od Mgr. X.. Žalovaný poukázal napr. na tvrdenie žalobcu vo vzťahu k otázke popretia jeho prítomnosti na Dolnozemskej ul. v Bratislave dňa 02.09.2012 v čase spáchania skutku podporeného výpoveďou práp. Mgr. Z. D., vo vzťahu k výpovede svedkov Mgr. X. a Mgr. D., s čím sa riadne vysporiadal a situáciu vierohodne s odkazom na dôkazy (predložená fotografia ktorá bola vyhodnotená v znaleckom dokazovaní so záverom, že je nepochybné, že bola nasnímaná dňa 02.09.2012 v čase o 18:41:14 hod.) vyhodnotil v neprospech žalobcu. Žalovaný tiež relevantne vyhodnotil námietku žalobcu o možnej zaujatosti Mgr. X. a Mgr. D. vo vzťahu k žalobcovi. Ďalej vyhodnotil výpovede svedkov Mgr. X. a Mgr. D., ktorí veľmi podrobne a detailne opísali skutkový dej. Rovnako podrobne vyhodnotil výpoveď práp. Mgr. D. s poukazom na výpoveď svedkov Mgr. X. a Mgr. D. v spojení s fotografiou, ktorá v trestnom konaní prešla znaleckým posudkom, s tým, že vyjadrenie kolegu Mgr. D. bolo nepriamo účelové, čo vyplynulo z trestného konania v rámci ktorého právny zástupca žalobcu uviedol, že majú existovať svedkovia ktorí videli žalobcu dňa 02.09.2012 v čase cca o 17:45 hod. na križovatke Bojnická -Vajnorská a následne aj v čase o 18:15 hod. na Bojníckej, ktorých však neoznačil.

Žalovaný v svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že žalobca v konaní nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a nevyvrátil dôvody, na základe ktorých bol vo vzťahu k žalobcovi aplikovaný inštitút prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona.

67. Správny orgán poukázal aj na hliadkovú knihu Mgr. Z. D., ktorá je súčasťou administratívneho spisu, v ktorej sú zaznamenané tri vykonané opatrenia dňa 02.09.2012 a na hliadkovú knihu žalobcu v ktorej sú zaznamenané dve vykonané opatrenia dňa 02.09.2012 s tým, že v zmysle ich vyjadrenia sa po príchode na oddelenie sa pokúšali stiahnuť foto do počítača, avšak toto sa im ani po opakovaných pokusoch z neznámych príčin nepodarilo, pričom o tejto skutočnosti neinformovali staršieho referenta pre riadenie referentov z dôvodu zaneprázdnenosti. Uvedenú dôkaznú situáciu správny orgán logicky vyhodnotil v svojom rozhodnutí v neprospech žalobcu.

68. Na tomto mieste správny súd dodáva, že v rámci odôvodnenia sa súd nezaoberal všetkými námietkami s odkazom na princíp, že súd nemusí dávať odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR pod II.ÚS 193/2012-14 z 19.03.2013 „... odôvodnenie rozhodnutia nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti ako i právny rámec na základe ktorých bolo rozhodnutie vydané ...“).

IX. Žaloba vo veci rozhodnutia správneho orgánu Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013 (vedená pred správnym súdom pôvodne pod sp.zn. 6S/154/2020, o úhrade nákladov spojených so zabezpečením získania kvalifikácie podľa § 143 ods. 1 policajného zákona).

69. Žalobou zo dňa 20.09.2013 doručenu súdu dňa 01.10.2013 žalobca žiada, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného Č.p.: KM-OPS2-94/2013 zo dňa 11.09.2013 ako aj prvostupňové rozhodnutie č. KRPZ-BA-KDI-419/2013 zo dňa 27.05.2013 ako nezákonné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

70. V žalobe žalobca uviedol, že proti rozhodnutiam o ukončení služobného pomeru podal žalobu vedenú na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/105/2013, o ktorej súd rozhodol dňa 03.09.2013 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-5/2013 zo dňa 22.02.2013 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Túto skutočnosť žalovaný v konaní o úhrade nákladov spojených so zabezpečením získania kvalifikácie vôbec nezohľadnil. Žalobca je názoru, že aj keď správny orgán je viazaný zákonom, neznamená to bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení bez toho, aby zohľadnil skutkové okolnosti. Poukázal na nedostatočne zistený skutkový stav veci v spojení s nezákonnosťou rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru a s tým súvisiacim súdnym konaním o úhrade nákladov so zabezpečením kvalifikácie.

Žalobca namieta, že žalovaný ani len nepripustil možnosť konanie o uložení povinnosti uhradiť náklady spojené so vzdelaním prerušiť do právoplatne skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/105/2013.

X. Vyjadrenie žalovaného.

71. Žalovaný sa vyjadril k žalobe podaním zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 18.11.2013 s tým, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, žalobu považuje za nedôvodnú a žiada ju zamietnuť.

72. Žalovaný vyslovil názor, že prvostupňový orgán pred vydaním rozhodnutia o úhrade nákladov na vzdelanie presne a úplne zistil skutkový stav veci a rovnako dôkladne posúdil všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu. Mal za to, že povinnosť uhradiť služobnému úradu pomernú časť nákladov na vzdelanie bola žalobcovi uložená správne, keďže skončenie služobného pomeru žalobcu bolo právoplatné a vykonateľné, preto neexistovala zákonná prekážka, ktorá by bránila vydaniu napadnutého rozhodnutia. Prebiehajúce súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru žalovaný nepovažuje za dôvod na prerušenie konania o povinnosti žalobcu uhradiť náklady na vzdelanie.

XI. Administratívne konanie.

73. Z administratívneho spisu súd zistil, že žalobca bol Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 729 zo dňa 28.11.2012 prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 03.12.2012. Interným listom č. SSMP-OMP-5-003/2013 zo dňa 13.02.2013 boli vyčíslené náklady na vzdelanie

žalobcu. Následne Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát pod č. KRPZ-BA-KDI-419/2013 dňa 27.05.2013 vydal rozhodnutie, ktorým žalobcovi ako bývalému príslušníkovi PZ uložil povinnosť uhradiť Ministerstvu vnútra SR pomernú časť nákladov vynaložených na získanie vysokoškolského vzdelania 1. stupňa a na štúdium v 2. stupni na Akadémii PZ v Bratislave vo výške 2.986,22 EUR.

74. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 12.06.2013, doručené prvostupňovému správneému orgánu dňa 14.06.2013 v ktorom uviedol dôvody súladné s námietkami uvedenými v žalobe. Prvostupňový správny orgán vypracoval stanovisko k odvolaniu pod č. KRPZ-BA-KDI-419-002/2013 zo dňa 27.06.2013. Následne o odvolaní rozhodol prezident PZ pod Č.p.: KM-OPS2-94/2013 dňa 11.09.2013 tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu.

XII. Právne posúdenie žaloby.

75. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 13 ods.1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo (§27 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

76. Žaloba bola podaná tunajšiemu súdu počas platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku - O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. Tento zákon bol v časti týkajúcej sa správneho súdnictva s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený zákonom č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - SSP. Obidva tieto zákony obdobne upravujú otázky vymedzenia rozsahu rozhodnutí správnych orgánov, ktoré podliehajú súdneému preskúmaniu na návrh účastníka správneho konania.

77. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

78. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

79. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

80. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

81. Podľa § 491 ods. 2 SSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

82. Podľa § 142b ods. 3 policajného zákona, policajt, ktorému služobný úrad umožnil získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, je povinný po skončení štúdia zotrvať po určený čas v služobnom pomere v tej zložke podľa § 1 ods. 1, ktorá mu umožnila získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, alebo uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania alebo zvyšovania kvalifikácie (ďalej len „náklady na vzdelávanie“) alebo ich pomernú časť. Policajt je povinný zotrvať po určený čas v služobnom pomere alebo uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť aj vtedy, ak štúdium neskončil a nezískal alebo si nevyššil kvalifikáciu.

83. Podľa § 142b ods. 4 policajného zákona, čas určený na zotrvanie policajta v služobnom pomere podľa odseku 3 je pri dennej forme štúdia trojnásobkom doby trvania štúdia a pri štúdiu pri výkone štátnej služby dvojnásobkom doby trvania štúdia.

84. Podľa § 143 ods. 1 policajného zákona, policajt, ktorý nezotrval v služobnom pomere po čas ustanovený v § 142b ods. 4, je povinný uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť.

85. Podľa § 143 ods. 5 policajného zákona, povinnosť uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich zníženie alebo odpustenie sa vyhlasuje v rozhodnutí nadriadeného, ktorý je oprávnený rozhodnúť o skončení služobného pomeru policajta. Rozhodnutie musí obsahovať aj výšku nákladov, ktoré je policajt povinný uhradiť, spolu s lehotou na ich úhradu.

XIII. Závery správneho súdu.

86. V preskúmvanej veci je nesporné, že žalobcovi bolo ako príslušníkovi Policajného zboru umožnené získať kvalifikáciu štúdiom na akadémii, a to pri výkone štátnej služby (diaľkovou formou). Dňa 02.06.2011 žalobca ukončil bakalárske štúdium a získal vysokoškolské vzdelanie 1. stupňa. Na magisterské štúdium žalobca nastúpil na základe Personálneho rozkazu generálnej riaditeľky sekcie personálnych a sociálnych činností č. 254/2011 dňom 10.10.2011, čím žalobcovi vznikla podľa § 142b ods. 3 a ods. 4 policajného zákona povinnosť po ukončení štúdia zotrvať v služobnom pomere dvojnásobok doby trvania štúdia alebo uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania alebo zvyšovania kvalifikácie alebo ich pomernú časť, a to aj vtedy, ak štúdium neskončí a nezíska alebo si nezvýši kvalifikáciu. Dňom 03.12.2012 (doručenie Personálneho rozkazu o prepustení) bol žalobca prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) policajného zákona, a tak magisterské štúdium neukončil a nezískal vysokoškolské vzdelanie 2. stupňa. Nakoľko rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru sa stalo právoplatným (v spojení s druhostupňovým rozhodnutím doručeným dňa 28.02.2013), žalovaný vydal rozhodnutie zo dňa 27.05.2013, ktorým zaviazal žalobcu k úhrade pomernej časti nákladov vynaložených na získanie vysokoškolského vzdelania 1. stupňa (bakalárskeho) a na štúdium 2. stupňa (magisterského). Žalovaný v rozhodnutí riadne odôvodnil výpočet. Žalobca výpočet a ani samotnú výšku pomernej časti nákladov nenamietal v žalobe, ktorá bola určená vo výške 2.986,22 EUR.

87. Námietku žalobcu, že žalovaný ani len nepripustil možnosť konanie o uložení povinnosti uhradiť náklady spojené so vzdelaním prerušiť do právoplatne skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/105/2013, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa názoru súdu, policajný zákon dostatočne a zrozumiteľne určuje podmienky uplatnenia práva žalovaného k náhrade nákladov, ktoré boli vynaložené na získanie policajného vzdelania ako aj povinnosť úhrady pomernej časti nákladov na vzdelanie ktorá je priamo určená príslušnými ustanoveniami policajného zákona.

Správny súd konštatuje, že skončenie služobného pomeru Personálnym rozkazom č. 729 zo dňa 28.11.2012 objektívne nevykazovalo znaky svojvôle zo strany orgánu verejnej správy, a to z hľadiska proporcionality a výkonu práv a povinností. Keďže žalobca nesplnil podmienku stanovenú v § 143 ods. 1 policajného zákona, žalovaný bol oprávnený požadovať úhradu nákladov na vzdelávanie, resp. ich pomernú časť, tak ako je uvedené v odseku 80. tohto rozhodnutia.

88. Materiálnym základom pre vydanie rozhodnutia o povinnosti uhradiť žalovanému náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť, bolo prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, na základe rozhodnutí uvedených pod I. v odsekoch 1. až 3. tohto rozhodnutia, ktoré aktuálne správny súd právne posúdil a vyhodnotil ako dôvodné, t.j., že k zrušeniu služobného pomeru došlo zákonným spôsobom.

89. Správny súd ani v časti žaloby o úhradu nákladov so zabezpečením kvalifikácie nezistil vadu konania, pretože konanie pred orgánmi verejnej správy bolo súladné so zákonom a námietky žalobcu neboli spôsobilé vyvolať podmienky na zrušenie napadnutých rozhodnutí. Žalovaný sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne zdôvodnil, akými úvahami sa riadil a na základe akých právnych predpisov rozhodol.

90. Záverom správny súd konštatuje, že v preskúmvanom správnom konaní nezistil žiadne procesné pochybenia, ktoré by mohli spôsobiť nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Správny orgán vykonal dokazovanie v zodpovedajúcom rozsahu, náležite zistil skutkový stav vo veciach a v rozhodnutiach prihliadol na všetko zásadné čo vyšlo v konaniach najavo. Napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti a sú v zodpovedajúcom rozsahu odôvodnené. Žalovaný sa v

rozhodnutiach vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaniach žalobcu, podrobne rozobral zabezpečené dôkazy, uviedol skutkový stav, ktorý správne právne vyhodnotil s použitím príslušných zákonných ustanovení.

Vzhľadom na vyššie uvedené Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutia žalovaného vo veci uvedenej pod I. ako aj vo veci uvedenej pod II. tohto rozhodnutia, v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami orgánu verejnej správy považuje za vecne správne a žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

XIV. Trovy konania.

91. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 168 v spojení s § 175 ods.1 SSP tak, keďže úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si neuplatnil (ide o orgán štátnej správy), preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

92. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť vo výroku pod I. musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia. Kasačná sťažnosť vo výrokoch pod II. a III. musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).